

РЕШЕНИЕ

№ 1774

гр. София, 11.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 15.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **3563** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно – процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.128, ал.1, т.6 от АПК и чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по предявен от Г. И. Х. иск срещу Главна дирекция „Национална полиция“ за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, в размер на 100 000 /сто хиляди/ лева, причинени според ищеца от незаконосъобразна Заповед за задържане на лице № 3з-53 / 11.06.2014 г. на полицейски орган при Главна дирекция „Национална полиция“, отменена с Решение № 547 от 03.02.2015 г. по ад. № 6201 / 2014 г. на Върховен административен съд, влязло в сила на 07.03.2015 г.

В исковата молба, ищецът Г. И. Х., представляван от адв. Х., твърди, че на 11.06.2014 г., около 06.00 ч. ищецът е бил задържан в дома си, като нахлули многобройни униформени и тежко въоръжени служители, съответно претърсили дома му и иззели множество лични и фирмени вещи. Твърди, че едва при повдигане на обвинението на следващия ден разбрал, че е задържан за опит за убийство на Д. П., като от момента на задържането му до отвеждането ми с отдел „Следствен“ на СГП не му е дадена храна, вода, цигари или лекарствата за диабет и хипертония. Сочил, че благодарение горното и преживения стрес, зрението му се влошило и получил усложнения с диабета, за което се наложило допълнително лечение. Моли съда да осъди ответника да му заплати обезщетение за причинените неимуществени вреди, както и да му присъди

разноски.

Ответникът, Главна дирекция „Национална полиция“, с писмен отговор, както и в открито съдебно заседание, представляван от юрк. П., оспорва предявения иск като неоснователен, недоказан и необоснован. Моли искът да бъде оставен без уважение и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност и недоказаност на иска.

Предявеният иск е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМ, като предявен от активно легитимирана страна претендираща присъждане на обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразен административен акт срещу надлежен ответник – Главна дирекция „Национална полиция“.

Разгледан по същество, съдът счита иска НЕОСНОВАТЕЛЕН.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като събра и обсъди всички представените по делото доказателства в тяхната съвкупност, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, като по препращащата норма на чл. 203 ал. 2 от АПК при празноти субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ.

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, съответно ангажирането на отговорността на държавата, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки:

1. незаконосъобразен акт, отменени по съответния ред, включително нищожен или оттеглен (съгласно чл. 204, ал. 3 от АПК), или незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност (което се установява от съда, пред което е предявен иска за обезщетение, съгласно чл. 204, ал. 4 от АПК);
2. вредоносен резултат, наличие на реална вреда, настъпила за ищеца /имуществена или неимуществена/;
3. причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, незаконосъобразното действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Съгласно чл.4 от ЗОДОВ, „Държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице“. В този смисъл, тъй като имуществената отговорност по този закон е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността.

Искът се предявява срещу органите, от чиито незаконни действия и бездействие са причинени вредите / чл.7 от ЗОДОВ/. В този смисъл ответникът е надлежно определен.

При липса на който и да е от елементите на описания по-горе фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред.

Съдът, като разгледа всички елементи на фактическия състав на отговорността, приема следното:

Между страните не се спори, че Заповед за задържане на лице № 3з-53 / 11.06.2014 г. на полицейски орган при Главна дирекция „Национална полиция“, отменена с

Решение № 547 от 03.02.2015 г. по а.д. № 6201 / 2014 г. на Върховен административен съд, влязло в сила на 07.03.2015 г.

Следователно налице е първата от изискуемите от закона предпоставки – наличие на индивидуален административен акт, отменен като незаконосъобразен по предвидения в закона ред.

Не е доказана обаче втората предпоставка за възникване на отговорността, а именно претърпени от ищеца неимуществени вреди, които са твърдени от него.

В исковата молба ищецът твърди следните болки и страдания: сочи, че в резултат на задържането е преживял стрес и е бил лишен от храна, вода, цигари или лекарствата за диабет и хипертония, благодарение на което зрението му се влошило и получил усложнения с диабета, за което се наложило допълнително лечение.

Ищецът е поискал допускането на двама свидетели при режим на довеждане, както и изслушването на съдебно-медицински експертизи във връзка с твърдените заболявания.

Въпреки, че съдът в о.з. на 05.06.2019г. е допуснал на ищеца исканите от него свидетели, в следващите четири съдебни заседания на 03.07.2019 г., на 02.10.2019 г., на 27.11.2019 г. и на 05.01.2020 г., ищецът нито се явява, нито се представлява, нито води допуснатите му свидетели. По изложените съображения, и с оглед процесуалното бездействие на ищеца, съдът счита, че твърденията, които същият е смятал да докаже с разпита на сочените от него свидетели, са останали недоказани по негова вина.

Задържането, видно от отменената заповед за задържане е осъществено в периода от 06.00 ч. на 11.06.2014 г. до 21.30 ч. на 12.06.2014 г.

Изслушаната съдебно – медицинска експертиза на в.л. д-р Н. С., специалист по вътрешни болести и кардиология, след преглед на представените по делото документи, сочи, че е налице преглед на лицето по АЛ № 456 / 26.06.2014 г. от д-р В. с измерено артериално налягане 170 / 100, което е завишено. В същото време, експертът сочи, че няма медицинска документация за хода на протичане на заболяването захарен диабет и неговото лечение, у съответно хронологично проследяване на това заболяване след датата на задържането / 11.06.2014 г./, поради което не може да се направи извод за това как се е отразил стресът и лишаването от вода, храна, лекарства и цигари за периода на задържането върху описаните заболявания диабет и артериална хипертония. При разпита в о.з. вещото лице сочи, че при неприемане на медикаменти за един – два дни, това не би се отразило съществено на заболяването.

Експертизата е приета без оспорване от която и да е от страните по делото по предвидения процесуален ред, предвид което и съдът приема, че не е налице доказателство за усложнения с диабета, каквито твърди ищецът, вследствие на задържането по отменената заповед.

От изслушаната по делото съдебно – медицинска експертиза на в.л. офталмолог д-р Л. А., след преглед на представената по делото медицинска документация, както и след преглед на ищеца, се установява следното:

При ищеца е налице лекостепенен миопичен/косогледен /астигматизъм с възможност за пълна корекция /до 100 процента/ на зрителната острота, начални възрастови катаракти /без връзка със стресово преживяване. Състоянието на лещите в продължение на 5 години не се е променило. Самите възрастови катаракти са резултат на дългогодишно разстройство на обмяната на веществата на тези структури /и хипертонични съдови изменения в ретините/ израз на дългогодишна артериална

хипертония/ и липсващи други трайни увреждания, които да се свързват със стресово преживяване. Липсват данни за зрителната острота по време и непосредствено след задържането под стража /11.06.2014г./, както и такива за времето преди това събитие. Състоянието на очните дъна на 30.07.2014 г. говори за артериална хипертония с продължителност над 5 г. към тази дата.

Захарният диабет е заболяване, увреждащо кръвоносните съдове, водещо до нарушено оросяване на тъканите, което от своя страна води до нарушена обмяна на веществата, като след месеци или години се появяват съответните усложнения в очните тъкани - ретина, увея, леща, стъкловидно тяло, както и драстично нарушение на зрението.

Преходните усложнения, които могат да се свържат с преживения стрес, от повишаването на кръвната захар са «Индексна миопия/късогледство/» и спазъм на акомодацията, внезапен вътреочен кръвоизлив, данни за които в настоящата документация не са налице.

Хипертоничната криза води до спазъм на кръвоносните съдове . и преходно влошаване на зрителната острота, като обективни данни за това също не са налице.

Дългогодишната артериална хипертония също води до подобни веществообменни нарушения, които от своя страна до увреждания на очните тъкани, както при захарния диабет.

От направеното изследване и горното, вещото лице дава заключение, че от предоставената документация и от направения преглед не се откриват данни за трайни увреждания на очите от стресово преживяване. Не са налице и данни за преходни увреждания на очите вследствие на стрес около датата 11.06.2014 г.

Експертизата също е приета без оспорване от която и да е от страните по делото по предвидения процесуален ред, предвид което и съдът приема, че не е налице доказателство за влошаване на зрението, каквото твърди ищецът, вследствие на задържането по отменената заповед.

По изложените съображения, съдът счита, че не са налице вторият и третият елемент от фактическия състав на отговорността.

Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав обуславя неоснователността на предявения иск за обезщетение.

По изложените съображения съдът следва да отхвърли иска.

Неоснователно е и искането за присъждане на разноски от страна на ищеца.

От своя страна, право на разноски има ответникът, който своевременно, в представения по делото писмен отговор, е направил искане за присъждането на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в минимален размер от 100 /сто/ лв., на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК и Тълкувателно решение № 3 от 13.05.2010 г. на ВАС по тълк. д. № 5/2009 г., както и Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание [чл. 203 от АПК](#), във връзка с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд София - град, II отделение, 35 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ иска на Г. И. Х. срещу Главна дирекция „Национална полиция“ за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, в размер на 100 000 /сто хиляди/ лева, причинени според ищеца от незаконосъобразна Заповед за задържане на лице № 3з-53 / 11.06.2014 г. на

полицейски орган при Главна дирекция „Национална полиция“.

ОСЪЖДА Г. И. Х., ЕГН [ЕГН], да заплати на Главна дирекция „Национална полиция“ юрисконсулско възнаграждение в размер на 100 / сто/ лв.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: